

Se știe prea bine că înainte vreme, din antichitate și până în zorii istoriei moderne, agricultura era principalul obiect de activitate al omului. Fiind sursa majoră de hrană pentru comunitățile tot mai numeroase și mai rapace, cultivarea pământului s-a constituit în scurt timp în cel mai prețios izvor de cunoștințe despre natură ale omului arhaic, care cunoștințe urcau de la succesiunea anotimpurilor, revărsarea apelor și bătaia vânturilor, până la joncțiunea astrilor și adâncimile insondabile ale necunoscutului. În acest din urmă caz, teama omului primitiv de formele implacabile ale necunoscutului omniprezent și omnipotent se convertea în diverse reprezentări de adorație și idolatrie, care urcau de la animism, totemism și magie spre tipuri din ce în ce mai subtile ale credinței. Revoluțiile industriale au răsturnat raportul dintre om și natură. Ele au acreditat ideea periculoasă cum că omul, grație rațiunii și științei, este un veritabil demiug, căruia totul i se cuvine ca hrană ambiției și trufiei sale nemăsurate, și că natura nu este o mamă bună, ci o vrăjmașă perfidă, pe care omul neînfricat are datoria morală să o îngenuncheze fără milă, să-i smulgă bogățiile dosite în măruntaie, iar apoi, după ce se va îndopa până-i va veni rău, să-și deverseze dejecțiile pe unde se va nimeri, fără teamă de pedeapsă ori de protest din partea celei ultragiata. Dar vedem pe pielea noastră că lucrurile stau altminteri și că natura siluită îl lovește nimicitor pe siluitor...

Sigur că nu toată suflarea a rămas mută de uimire în fața rațiunii devastatoare. În plin secol al luminii, deci al rațiunii triumfătoare, J.J.Rousseau își îndemna contemporanii să se întoarcă la natură. Aproximativ un secol mai târziu, Herbert Spencer susținea în

Statica socială

că pământul nu poate fi

obiectul proprietății private! Ideea spenceriană a trecut Atlanticul în Statele Unite, unde Henry George se lupta donquijotește pentru desființarea marii proprietăți latifundiare...

Un lucru este sigur: acum ca și altă dată, agricultura fiind practic singura sursă de hrană pentru pământeni, o țară este cu atât mai bine guvernată, cu cât alimentele – măcar alimentele de bază! – se găsesc mai din belșug și la prețuri mai accesibile. Ceea ce, precum în cazul României, presupune valorificarea cu maximum de eficiență a tuturor avantajelor absolute și relative de care dispune țara: potențial geografic (bogății ale solului și subsolului, rețeaua hidrografică, așezarea geostrategică), potențial uman – forța de muncă de înaltă și/sau medie calificare, la fel ca și gradul scăzut al poluării din unele zone (Maramureșul Istoric, de pildă), fie datorită diminuării sau chiar dezafectării puținelor spații de producție aparținătoare defunctei economii centralizate, fie datorită neînsemnatei chimizării a solului, care la această oră se constituie într-un notabil avantaj.

Căci zonele respective pot realiza an de an producții tot mai mari de fructe (inclusiv fructe de pădure), carne, ouă, lapte și brânzeturi, care – după cum se știe – au o căutare tot mai mare pe piețele occidentale. Ce șanse are un alergător aiurit și cu startul slab să ajungă din urmă un mare campion cu startul impecabil? Practic nici una, doar o absurdă șansă teoretică – aceea ca marele campion să se împiedice și să-și frângă un mădular. Tot așa România are, *ad absurdum*,

șanse pur teoretice să concureze cu marile companii apusene și japoneze în, să zicem, telecomunicații, calculatoare sau oricare altă tehnică de vârf.

Prin urmare, să ne concentrăm eforturile în acele sfere unde posedăm însemnate avantaje.

Scris de George Petrovai

Joi, 12 Ianuarie 2012 19:30 - Ultima actualizare Duminică, 05 Februarie 2012 08:14

Agricultura, chiar cu actualul ei grad de subdezvoltare, constituie una din aceste sfere. Înființarea de tot mai multe microferme, reactivarea stațiunilor balneoclimaterice, înviorarea turismului, construirea de clinici cu tratament și înfrumusețare naturistă, care ar valorifica flora spontană și potențialul energetic (produse apicole, ape minerale, nămoluri etc.) ale unor zone precum Maramureșul Istoric, toate acestea reprezintă alte importante sfere unde România se poate impune în Europa și în lume. După cum se știe, Elveția obține profituri fabuloase din practicarea turismului, iar Danemarca s-a impus în Uniunea Europeană în principal prin agricultura sa de mare randament.

AUTOR: George Petrovai

www.sighet-online.ro